

ROBIN BENNETT

**MONSTER
MAX**
EN DE VERGEETMUTS

Met illustraties van
Tom Tinn-Disbury

*Dit boek is
voor onze drie monsters:
Jude, Victor en Hortense
RB*

*Voor Toby, een Monster Max in de maak
T T-D*

MAAK KENNIS MET MAX

Dit is Max.

Tot zover is alles gewoon.

Er is niets vreemds aan Max.

Max woont bij zijn ouders, David en Suzan van Dijk, in een doodge gewoon rijtjeshuis, aan een doodge wone straat in een stil (en heel keurig) stadje.

Dit is de kat van Max: *Frankenstein.*

Maar deze foto van Max en Frankenstein is vorige week gemaakt. En nu is het al minder

doodgewoon. Want weet je wat? Max is meestal een gewone jongen die heel gewone jongensdingen doet: hij gaat naar school, hij maakt

soms ook echt zijn huiswerk, hij doet alsof hij zijn tanden poetst... Maar SOMS wordt hij een monster dat monsterdingen doet: hij springt voor je neus als je het niet verwacht, hij brult hard in je oor, hij kan wel een hele container leegvreten.

Als hij een monster is, vergeet Max soms dat Frankenstein zijn beste vriend is. Hij vraagt zich dan zelfs af hoe zo'n kat zou smaken...

Heel vies (gelukkig).

‘Je moet maar geen groot harig monster meer worden,’ zei de vader van Max op een ochtend bij het ontbijt. ‘Het staat in de krant. Er wordt over *gepraat*.’

‘Ik kan er niets aan doen,’ zei Max, die muesli in zijn bord kiepte.

[*Belangrijk om te weten*: dit is niet helemaal waar. Max is heel bijzonder: hij kan zich in een monster veranderen wanneer hij wil. Hij hoeft daarvoor alleen maar te **BOEREN**. En hij wordt weer een doodgewone jongen door te **NIEZEN**. Dat heeft hij zichzelf aangeleerd, maar (zoals je zult ontdekken) soms boert hij per ongeluk. En Max is allergisch voor bloemen. Hij moet ervan niezen en dat komt vaak niet goed uit als hij net een monster is.]

‘Dan moet je er iets op gaan bedenken,’ zei zijn vader. ‘Hier staat dat gisterenavond iets wat leek op een *bloedstollend monster*:

- in de hele stad oude vrouwtjes bij bushaltes heeft laten schrikken en
- op een beeld in het park is geklommen en daar “boe!” heeft geroepen.

Gelukkig denken ze bij de krant dat het iemand in verkleedkleden was... al weet ene mevrouw M. Opper uit de Zanikstraat zeker dat het de poedel van haar burens was. Maar je mag de mensen niet meer bang maken als monster.’

‘Ik heb ook een boek gelezen.’

‘Nou, boeken lezen is prima,’ gaf zijn vader toe. ‘Goed gedaan.’

‘Zie je wel? Je moet alles eens wat vaker van de vrolijke kant bekijken,’ zei Max.

‘Hmm,’ zei zijn vader, ‘maar toch heb je een *plan de campagne* nodig.’

‘Plan de champagne? Pap! Kinderen mogen niet drinken!’

‘Nee, een plan de campagne. Hoe je iets gaat

aanpakken. Elke keer dat je in een monster verandert, denk je aan een goede daad...' Zijn vader liet een foto in de krant zien van de kar van de visboer die op de kop in een eendenvijver lag. '... in plaats van aan dit.'

'Volgens mij was dat Frankenstein...'

'Helemaal niet,' zei zijn vader.

Die avond zat Max voor de tv, maar hij dacht aan héél andere dingen. Hij vond het leuk om een Harig Monster te zijn. Dan was hij sneller dan de wind en supersterk. Hij kon tegen huizen op klimmen en alles eten... behalve Frankenstein. En het allerbeste was dat niemand dan de baas over hem kon spelen.

Hij ging naar de keuken via de geheime trap in zijn kamer en pakte de krant van de tafel. Geknakte lantarenpalen, gebroken ruiten, het bronzen beeld van de minister zo verbogen dat het leek alsof hij in zijn neus peuterde...

Vreemd genoeg wist Max er niets meer van

dat hij dat gedaan had. Maar hij was het enige onoverwinnelijke monster in de stad. Dus moest hij het wel gedaan hebben, toch?

Zijn vader had gelijk. Hij moest zich beter gedragen. Het laatste wat hij wilde, was zijn ouders in de problemen brengen. Max was slim genoeg om te beseffen dat het leven soms best lastig kon zijn als je anders was.

Hij nam een besluit. Die nacht zou hij eropuit gaan en proberen niets kapot te maken en niemand te laten schrikken. Misschien bedacht hij wel een plan... maar dan zonder champagne.

